

MARI CLASICI AI LITERATURII UNIVERSALE

Inspirată de romanul lui
JACK LONDON

COLȚ ALB

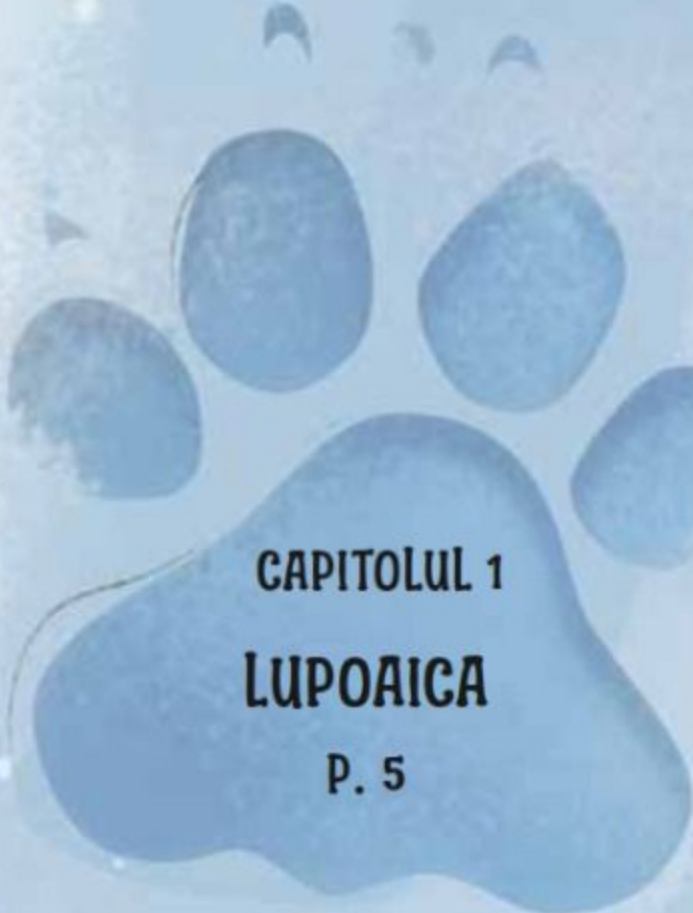
ADAPTAREA TEXTULUI: Altea Villa

ILUSTRĂȚII: Domenico Russo

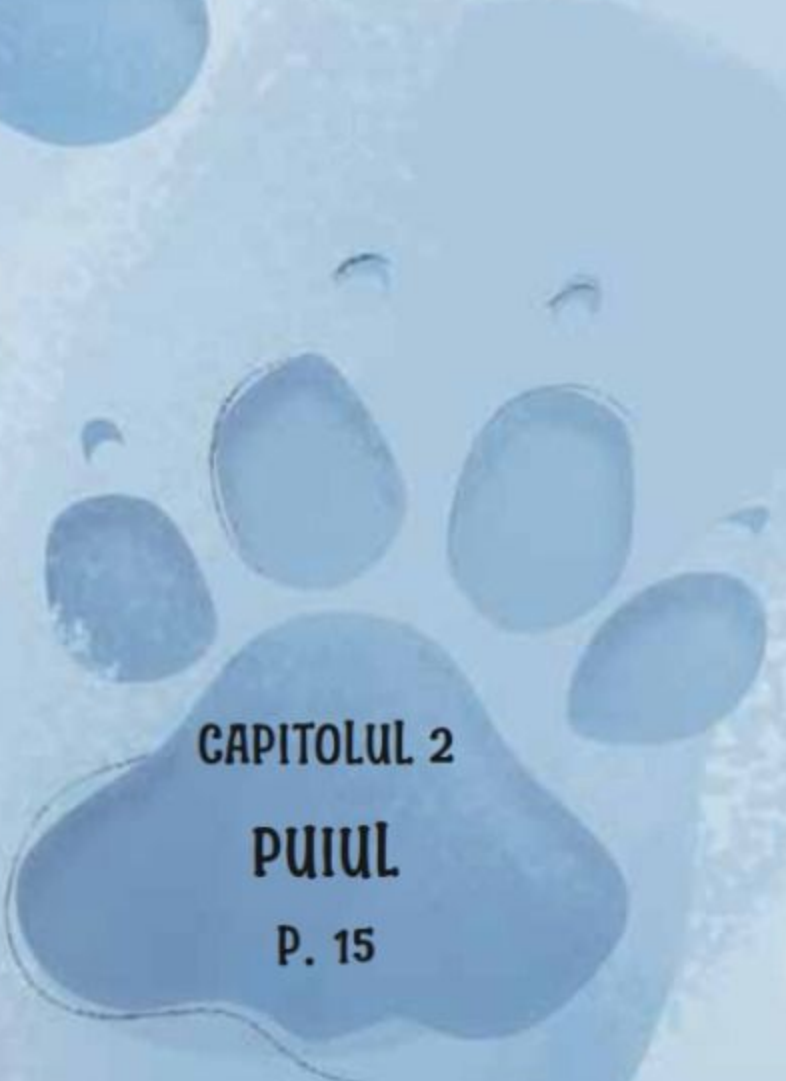
TRADUCERE: Ștefania Iordan

NICULESCU **kids**

CUPRINS

CAPITOLUL 1
LUPOAICA
P. 5

CAPITOLUL 2
PUIUL
P. 15

CAPITOLUL 3

**TÂNĂRUL
LUP**

P. 29

CAPITOLUL 4

LUPTĂTORUL

P. 39

CAPITOLUL 5

**LUPUL
ÎNDRĂGOSTIT**

P. 51

CAPITOLUL 1

LUPOAICA

Povestea noastră începe cu o lungă călătorie prin ținuturile din Nordul îndepărtat, un loc în care cresc puțini copaci, iar gheața acoperă totul cât vezi cu ochii. Doi bărbați mergeau într-o sanie mare, trasă de șase câini puternici. Gerul era atât de năprasnic, încât le pătrundea chiar și prin hainele groase, iar mustățile și genele le înghețaseră bocnă. Iarna, orele cu lumină erau puține. De îndată ce s-a lăsat întunericul, cei doi călători au fost nevoiți să se oprească, să facă focul, să dezlege câinii și să-și astâmpere foamea cu puțină fasole boabe și o cafea fierbinte.

Simțeau că sunt urmăriți și știau bine că o haită mare de lupi stătea la pândă pe undeva prin apropiere.

A doua zi, în timp ce legau câinii la sanie, cei doi au observat că se întâmplase ceva ciudat.

— Henry, câți câini am luat cu noi la drum? a întrebat unul dintre bărbați.

— Ce întrebare! Șase câini, ca de obicei! a răspuns celălalt.

— Atunci ceva nu este în regulă: mai sunt doar cinci!

Cei doi bărbați au numărat din nou câinii: într-adevăr, lipsea unul. Oare fugise în timpul nopții? Nu aveau timp de pierdut, căci orele cu lumină erau puține. Așa că și-au continuat drumul. Dar senzația aceea, că cineva avea ochii ațintiți asupra lor, nu i-a părăsit deloc.

La următorul popas, după ce au aprins focul ca să se încălzească, au zărit undeva în depărtare o pereche de ochi strălucitori care îi urmăreau. A doua zi dimineață, au constatat că a mai dispărut un câine. Iar în ziua următoare, altul.

— Privește, Bill! a spus Henry. Acum înțeleg ce fac: trimit o lupoaică să ne ademenească câinii, iar când unul se îndepărtează de noi, ceilalți lupi îl atacă și îl devorează.

Celor doi bărbați le mai rămăseseră doar trei câini. Fără îndoială, foamea împinsese haita de lupi să urmărească sania și să acționeze cu viclenie, ca să-și procure hrana necesară. Lupoaica era un exemplar impunător, cu blană gri, strălucitoare, cu nuanțe de scorțișoară, și cu o privire ageră, dar tristă: era privirea unui animal chinuit de foame.

